

Wyrok z dnia 19 listopada 1997 r.

I PKN 377/97

Odmowa dopuszczenia dowodu nie pozbawia strony możliwości obrony jej praw.

Przewodniczący SSN: Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Barbara Wagner (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 1997 r. sprawy z powództwa Elżbiety K. przeciwko [...] Bankowi Kredytowemu Spółce Akcyjnej Oddział w Ł. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 23 kwietnia 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Elżbieta K. domagała się przywrócenia do pracy w [...] Banku Kredytowym SA w Ł. kwestionując zasadność wypowiedzenia jej umowy o pracę.

Strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Łodzi wyrokiem z dnia 31 października 1996 r. [...] oddalił powództwo. Sąd ustalił, że Elżbieta K. była zatrudniona u strony pozwanej od 4 listopada 1985 r. na stanowisku starszego inspektora ekonomicznego, a od 18 listopada 1988 r. jako starszy specjalista w I Wydziale Kredytów. Od 1993 r. pojawiły się zastrzeżenia do jej postępowania. W arkuszu ocen za 1993 r., którego powódka nie podpisała, znajduje się informacja, że pracuje "zrywami", a wydajność jej pracy znacznie odbiega od wydajności pozostałych pracowników. W maju 1994 r. kierowniczka Sali Operacyjnej Centralnego Biura Maklerskiego złożyła do dyrektora E.W. skargę na trudności we współpracy z powódką, częste spóźnienia oraz niestosowne zachowanie wobec współpracowników i klientów. We wrześniu 1994 r. A.W., bezpośrednio przełożona powódki, poinformowała dyrektora E.W. o niemożności współpracy

z powódką wobec jej konfliktowego postępowania. Z dniem 1 października 1994 r. Elżbieta K. została przeniesiona do II Wydziału Kredytów. Oceny pracy za 1994 r., zawierającej krytyczne uwagi dotyczące zachowania i prawidłowości wykonywania obowiązków, nie podpisała. W dniu 24 lutego 1995 r. udzielono powódce kary upomnienia za odmowę wykonania polecenia wydanego 20 lutego 1995 r. przez A.D. W dniu 20 października 1995 r. Elżbieta K. otrzymała karę nagany w rezultacie skargi klienta J.R. W dniu 21 stycznia 1996 r. [...] Bank Kredytowy w Ł. wypowiedział Elżbiecie K. umowę o pracę.

Sąd oddalił wniosek dowodowy powódki o załączenie akt bankowych dotyczących kredytu Adama W. i Leokadii K. oraz protokołu pokontrolnego rewidenta z Centrali na okoliczność prawidłowego załatwienia ich wniosków o kredyty. Sprawa kredytu dla A.W., którego wniosek opiniowała powódka, nie była przyczyną wypowiedzenia jej umowy o pracę. Strona pozwana powołała tę sprawę jako przykład naganego wykonywania przez powódkę obowiązków pracowniczych (kontrowersje między przełożonymi a powódką w przedmiocie uzupełnienia danych, które w ocenie powódki były zbędne do przyznania kredytu). Wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka T.Ś.-K. zmierzały do wykazania, że przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę było jej szykanowanie przez Z.J. W ocenie Sądu dowód ten nie miał znaczenia w sprawie, albowiem większość zarzutów pod adresem powódki dotyczyła okresu, gdy dyrektorem [...] Banku Kredytowego była E.W. Sąd oddalił także wniosek o dopuszczenie dowodu z akt zawieszanej sprawy [...] o sprostowanie opinii o pracy, w której nie przeprowadzono postępowania dowodowego.

Elżbieta K. wyrok ten zaskarżyła apelacją i podnosząc zarzuty niewyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz pominięcia składanych przez nią wniosków dowodowych wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji lub zmianę przez uwzględnienie powództwa.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi, w pełni podzielając ustalenia Sądu I instancji oraz ich ocenę i kwalifikację prawną, wyrokiem z dnia 23 kwietnia 1997 r. [...], oddalił apelację. Sąd wywiódł, że wypowiedzenie umowy o pracę jest uzasadnione w rozumieniu art. 45 KP, gdy spośród kilku stawianych pracownikowi zarzutów co najmniej jeden jest prawdziwy. Strona pozwana

wykazała, że powódka była osobą konfliktową, trudną we współpracy, naruszała obowiązki pracownicze, odmawiając wykonywania poleceń przełożonych i spóźniając się do pracy. Takie zachowanie uzasadnia wypowiedzenie stosunku pracy. Bez znaczenia dla oceny zasadności rozwiązania z powódką umowy o pracę są koligacje rodzinne obecnego dyrektora [...] Banku Kredytowego Z.J. Obsługi kredytu dla A.W. i L.K. strona pozwana nie podała jako przyczyny wypowiedzenia, wobec czego wyjaśnianie okoliczności dotyczących tych spraw było zbędne.

Elżbieta K. od powyższego wyroku wniosła kasację wskazując jako jej podstawę nieważność postępowania przez pozbawienie jej prawa do obrony (art. 379 pkt 5 KPC). Twierdziła, że nieuwzględnienie przez Sądy obu instancji zgłaszanych wniosków dowodowych uniemożliwiło jej wykazanie, że faktyczną przyczyną zwolnienia była obsługa kredytów dla Adama W. i Leokadii K. oraz że była szykanowana, z przyczyn politycznych, przez Zbigniewa J. Sąd pozbawił ją prawa do obrony także odmawiając sprostowania protokołów rozpraw.

W odpowiedzi na kasację strona pozwana wniosła o jej odrzucenie lub oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Elżbieta K. zarzuciła nieważność postępowania przez pozbawienie jej prawa do obrony. W świetle zebranego w sprawie materiału jest to zarzut bezzasadny. Skarżąca była prawidłowo zawiadamiana o terminach rozpraw i czynnie w nich uczestniczyła. O pozbawieniu strony prawa do obrony nie może świadczyć odmowa dopuszczenia wszelkich wnioskowanych przez nią dowodów. Sąd zobowiązany jest do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Temu celowi podporządkowane jest postępowanie dowodowe. Sąd może zatem odmówić dopuszczenia dowodu wskazanego przez stronę, jeżeli uzna, iż wszystkie okoliczności sporne między stronami zostały wyjaśnione w sposób dostateczny (art. 217 §2 KPC). W szczegółowym i wnikliwym uzasadnieniu wyroku z dnia 31 października 1996 r. Sąd I instancji podał motywy, którymi kierował się odmawiając przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka T.Ś.-K., z akt bankowych dotyczących kredytów dla A.W. i L.K. oraz akt sądowych w innej sprawie [...]. Odnosił się do nich z pełną aprobatą Sąd II

instancji.

Zarzut dotyczący odmowy prostowania protokołów rozpraw nie został przez skarżącą uzasadniony. Nie jest w tej sytuacji możliwa jego kontrola kasacyjna.

Kasacja w zasadniczej swej części jest, wynikającą z odmiennej oceny dowodów, polemiką z ustaleniami Sądu stanowiącymi faktyczną podstawę rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku. Skarżąca nie wskazała jako podstawy kasacyjnej naruszenia art. 233 KPC. Ustalenia te, zgodnie z treścią art. 393¹¹ KPC, wiążą Sąd Najwyższy w rozpoznawanej sprawie.

Kasacja Elżbiety K. nie ma usprawiedliwionych podstaw. Z tego też względu Sąd Najwyższy, stosownie do treści art. 393¹² KPC, orzekł jak w sentencji.

=====